

de la autoarea trilogiei
SÂNGE SATANIC
și bestseller-ului
nymphette_dark99

"O simfonie întunecată despre amăgirile singurătății"

PERVERTIREA

Cristina Nemerovschi

roman

HERG BENET
PUBLISHERS

Colecția $\sqrt{7}$

HERG BENET
PUBLISHERS

2014

© 2012 - 2014 Cristina Nemerovski

© 2014 Herg Benet Publishers, pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu personaje, locuri sau evenimente reale este fie întâmplătoare, fie presupune o intenție artistică din partea autorului. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Herg Benet Publishers

Str. Dr. Burghilea 22, sector 2, București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Copertă: ©2014 The Spartan Bureau

Foto copertă: ©2014 Olga Ekaterincheva

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NEMEROVSKI, CRISTINA

Pervertirea / Cristina Nemerovski. - Ed. a 3-a. - București :

Herg Benet, 2014

ISBN 978-606-8530-45-1

821.135.1-31

Tipărit în România

Cristina Nemerovski

PERVERTIREA

roman

ed. a 3-a

FRAGMENTE DIN CARTE

HERG BENET
PUBLISHERS

Supranumită de critici „rebela literaturii române de azi“, licențiată în filosofie, cu un master despre L. Wittgenstein, Cristina Nemerovski a debutat în 2010, cu romanul *Sânge satanic*. Cartea a reprezentat atât un succes de critică, dar mai ales de public, fiind reeditată doar câteva luni mai târziu. În numai un an, *Sânge satanic* s-a impus ca un adevărat fenomen social, consacrand un nou stil în literatura tânără și inspirând numeroase manifestări artistice: poezie, piese de teatru, visual art, muzică. Romanul a primit referințe elogioase, fiind comparat cu opere-cult ale unor autori precum J. D. Salinger, Henry Miller, Irvine Welsh, Chuck Palahniuk, Bret Easton Ellis sau Anthony Burgess, și a fost distins cu premiul *Tiuk!* pentru debut, cu titlul *Cartea anului 2011*, nominalizare la titlul *Cartea anului 2010*, ales printre finaliștii *Premiers Romans En Lecture*.

Al doilea roman al Cristinei Nemerovski, *Pervertirea*, a apărut în 2012 la editura Herg Benet. Cartea a fost supusă controverselor încă din primele luni, câteva lecturi publice fiind întrerupte, temele romanului fiind considerate „imorale, violente și indecente“. A fost reeditată în 2013 și 2014, conținând fragmente inedite (*Jurnalul Amaliei*).

Ani cu alcool și sex este al treilea roman semnat de Cristina Nemerovski, o continuare la *Sânge satanic*. În 2013, în colecția Cărțile Arven a editurii Herg Benet, apare *nymphette_dark99*; cartea este reeditată doar câteva luni mai târziu. În același an apare și cea de-a treia ediție a romanului *Sânge satanic*. În noiembrie 2013, Cristina Nemerovski publică la Herg Benet un volum compus din discuțiile avute cu cititorii săi, intitulat *Ce facem cu România? – Cititorii în dialog cu Cristina Nemerovski*. În 2014 apare partea finală a trilogiei *Sânge satanic*, *Rezervația unicornilor*, carte urmată de romanul pamflet *Cum a ars-o Anghelescu o lună ca scriitor de succes*, ambele publicate tot la editura Herg Benet.

Proza Cristinei Nemerovski a fost inclusă în mai multe antologii, atât din România, cât și internaționale.

www.morgothya.ro

www.cristinanemerovski.ro

„Cred că nici tu, nici eu n-aveam o vină prea mare. Nu suntem adulți, Lucia. E un noroc, dar se plătește scump. Copiii se trag mereu de păr după ce joaca s-a sfârșit. O fi ceva asemănător. Ar trebui să ne gândim la asta.“

(Julio Cortazar, *Șotron*)

„Artistul există pentru că lumea nu este perfectă. Arta ar fi inutilă dacă lumea ar fi perfectă, căci omul nu ar mai căuta armonia lucrurilor, ci doar ar trăi în ea. Arta se naște dintr-o lume greșit concepută.“

(Andrei Tarkovski)

PRIMA PARTE: AMALIA

„De când hotărâsem să o omor o respectam mai mult ca înainte. Era pentru prima dată când o priveam pe Amalia ca pe o ființă însemnată. Cu un rol în univers.“

(Corbu)

1.

AMALIA A DISPĂRUT într-o dimineată de la începutul lui decembrie 2011, o dimineată cețoasă, rece, apăsătoare, sufocantă pentru că nu ningeă încă, iar noi cu toții așteptam ninsoarea, o presimțeam, o visam. Ciudat, iarna asta nu ninsese nici măcar un fulg, deși se apropia Crăciunul.

Era mizerie pe străzi, traficul mai îmbulzit ca niciodată, așa cum se întâmplă mereu în ultimii ani când se apropie sărbătorile. Maimuțele retarde o iau razna complet. Parcă dintr-o dată, în jur de 10 decembrie, realizează că anul care e pe cale să se încheie nu le-a adus suficient de mult sex, nu le-a adus suficientă mâncare și băutură, nu le-a adus afecțiune, nici petreceri de vis, nici destul timp alături de copii, și încearcă în astea trei săptămâni să umple toate spațiile goale. Evident că nu reușesc. Atunci îi apucă și mai tare frustrarea. De aia bântuie pe străzi ca bezmeticii, dobitoace amețite cu gaz toxic, orbite, asurzite. Sincer, dacă aş vedea o gospodină, cu trei rânduri de sacoșele așezate grăbit de-a lungul brațului, călcată de un taxi demarând în forță, sau o corporatistă, încărcată de cadourile ei patetice în pungulițe scumpe și lucioase, parfumate, lovită de un tramvai cu un vatman care a exagerat în pauza de prânz cu votca, târâtă de-a lungul șinelor, cu sângele împrăștiindu-se pe haina albă de blană eco, pătând-o ireversibil, aş intra în primul pub și aş cere o sticlă de șampanie. Aș destupa-o, aş face-o cadou celor din bar și pe urmă mi-aș lua o bere.

Partea bună e că dorința mea nu-i deloc deplasată. Corbu

îmi spunea că, în perioada asta, se înmulțesc accidentele. Îmi povestea că vecina lui, o babetă oripilantă, a reușit să-și explodeze două degete pregătind cozonaci cu nucă. Un copil a căzut în casa liftului, într-un bloc din centru, dar, din nenorocire, l-au salvat. Un bețiv de 50 a violat un aurolac de 8. Un șofer beat, grăbit fiindcă trebuia să ajungă la repetițiile pentru masa de Crăciun în familie, exasperat de țigănușii care îți șterg parbrizul la stop, a lovit două minipirande cu mașina; una din ele ar fi trebuit să aibă gemeni în primăvară. Și asta le-a aflat doar Corbu, care în perioada asta nu prea iese din casă. Așa că e posibil să fi fost mai multe, mult mai multe.

Mizeria nu era acolo doar din pricina înghesuiei. Era un jeg și în aer, un miros de praf de pușcă amestecat cu răgâituri de cârnați. Nu toate maimuțele țin post, deși, în ultima vreme, o fac tot mai multe. E din cauza anului apocaliptic, ne-am spus eu și Corbu, după ce am reflectat îndelung într-o întâlnire a Nemuritorilor, vreo 4 minute, la subiectul ăsta. „Pula mea da hm totuși țineau post și prin 2004-2005... atunci era departe anul apocaliptic. Nici măcar nu știu dacă se decretase 2012 ca fiind sfârșitul absolut“, zisese Corbu, la care am replicat eu că, firește, avea dreptate, doar că ținutul postului era o reminiscență a spaimii pe care o trăseseră când venise anul 2000. „Sunt sechelele“, i-am explicat. A conchis că aveam, evident, dreptate. Nu doar mirosul și fețele oamenilor erau jechoase în ziua aia, ci și trotuarele, gardurile, sacii negri de gunoi lăsați în fața blocurilor, blana maidanezilor, afișele cu concertul lui Ștefan Bănică Jr. la Sala Palatului și Liviu Guță la Polivalentă, schelele muncitorilor care se ocupau de reabilitarea termică a blocurilor din mai toate sectoarele Bucureștiului, autobuzele, tramvaiele, scările de metrou, țigările pe care și le aprindeau oamenii în stații, ghiozdanele colorate ale puștoaicelor care îi provocau reverii erotice lui Corbu, gagicile, nu ghiozdanele, deși, dacă e să facem un efort de imaginație și să invadăm intimitatea amicului meu pictor, cu siguranță și ghiozdanele colorate îi stârneau oarece fantezii,

în special alea roz cu Hannah Montana, jechoase erau și căciulile și șepcuțele, cu o denumire specială pe care n-am ținut-o minte niciodată, de pe capul exemplarelor feminine mature, machiajul lor, paltoanele și cizmele, scările de la intrarea în fiecare magazin, decorațiunile de sărbătoare puse de primărie prin copaci, care se aprindeau seara, la oră fixă, buchetele de flori, din ce în ce mai sofisticate, ale florăreselor, măsuțele pe care vânzători ambulanți ofereau globuri de brad, betea, instalație cu beculețe, Moși Crăciuni de diferite mărimi, bilete pentru o seară cu sex garantat în doi (coliere, brățări și cercei), coșurile de gunoi metalice pentru stins țigara de la intrarea în supermarketuri, chiar și guguștiucii care vânau câteva firimituri de cozonac sau coji de semințe. Chiar mă întrebam într-un timp: dacă toate animalele astea domestice sunt oricum adaptate la viața oamenilor și sărbătoresc împreună cu ei tot ce prind, oare guguștiucii mănâncă de Paști ouă fierte? Ar fi kinky, mă gândesc, ca și cum am mânca noi avortoni de la africani. But heh, who cares after all... din partea mea, să mănânce și coaie de urs.

Era jegul de care ziceam, așezat pe toate obiectele și ființele, îl percepeam cu toate simțurile, alerte din pricina frigului, din pricina lipsei voite de hrană din ultimele zile. Corbu avea ideea asta, un pic copilăroasă poate – să nu mîncăm mai nimic în perioada în care maimuțele se îndoapă. Era un semn de protest. Atestam, pentru a mia oară, și prin asta, prin refuzul de a ne îmbuiba, că suntem complet și ireversibil diferiți de ei.

Mulți spun că anotimpurile reci nu pot fi sufocante. Doar vara canicula și praful îți astupă plămâni, cred ei. Ce prostie. Orice poate fi sufocant, chiar și aerul rarefiat, atunci când îți neagă libertatea. Și muntele te strânge de gât, dacă nu te lasă să fii așa cum ești.

De asta și dispăruse Amalia în ziua aia, mi-am zis ceva mai târziu, când absența ei fusese deja proclamată oficial. Cine știe, probabil o răpise șuvoiul ăsta de lume care se agită fără sens, care se deplasează dintr-un loc în altul numai pentru

a-și crea iluzia că acțiunile ei au vreun rost, că îi pasă cui-va într-adevăr. Oamenilor cel mai mult le place să creadă că fac lucruri importante, că alți indivizi depind de ei, că sunt esențiali. Automutilare prin orbire cu bună știință: mă-ta și tac-tu vor supraviețui și fără crema antirid și parfumul, respectiv flanela și ceasul, pe care i le faci tu cadou de Crăciun. Progenitura îți va crește și fără minibicicleta și ciocolata cu alune de pădure pe care i le pregătești în secret, să creadă că-s de la Moșu'. Părlițul de șef nu va crăpa dacă tu nu te prezinți la party-ul corporatist de pe 17 decembrie, în care îi vei aduce un cadou de pe un bilețel tras la sorți, ultimul răcnet în materie de fun și socializing în moda multinaționalelor. Sor-ta nu se va sinucide fără inelul ăla. Pula care ți-o trage săptămânal din plictiseală și milă va mai rezista un an fără after-shave-ul pe care i l-ai pus deja într-un punguliță pe care sunt desenate două cârduri de inimioare, ca păsările rebegite de frig în stol, sub care scrie LOVE. Pizda cu care ți-ai făcut planuri pentru noaptea de Revelion ar putea fi un eșec oricum, chiar dacă îi cumperi lenjeria asta de fițe, care te usucă și te face să te gândești la câte alte lucruri ți-ai fi putut lua ție de banii ăștia, făcându-te s-o disprețuiești chiar mai mult ca până acum și să-ți dorești s-o fuți cât mai repede ca s-o poți da dracului apoi – i-ar putea veni ciclul pe 31 decembrie.

De asta dispăruse probabil Amalia. Ea avea obiceiul să caște gura adesea, să se bage în îmbulzeală, din pură curiozitate. O fi luat-o avalanșa și cine știe unde o fi ajuns. Poate acum e la un party corporatist, un șef cu sacou scump, strâns pe burtă, îi face ochi dulci, în timp ce angajatele se dau de ceasul morții gândindu-se cine o fi păsărica asta fragedă care s-a vârât tam-nesam în peisaj. Își dau cu presupusul în legătură cu vârsta ei: să aibă 20? 21? Poate 18? Poate chiar mai puțin?

— Ei, astea, putoriștile din ziua de azi, poți să te aștepți la orice, spune aparent plictisită o contabilă blondă, pe la 40 de ani, doar 29 declarați, cu o lună jumate de mers zilnic la sală și cosmetică, pentru a fi pregătită de party, cu talpa găștei

lățindu-i-se vizibil la colțul ochilor, cu buzele țuguiate, acre.

Amalia este îmbrăcată cu o rochie gri metalic, fără spate, prinsă la ceafă, acolo unde rădăcinile părului ei miroso a pădure tropicală, a gumă de mestecat uneori, cu sandale foarte decoltate, cu părul proaspăt descrețit căzându-i până spre talie, deasupra fundului bombat care se conturează lejer sub paietele. Tocmai când șeful e aproape să dea frâu liber fanteziei cu Amalia, un bossuț mai mare, un adevărat baban în ochii unora, i-o suflă de sub nas, invitând-o pe ringul de dans. E ceva mai în vârstă, lucru cât se poate de firesc într-o corporație. Gradele sunt stabilite în funcție de câți ani din viața ta ești dispus să arunci la gunoi. Se mișcă cu greutate, iar cei 17 ani pe care îi are fundul bombat al Amaliei îi cam dau bătaie de cap. Deși lentă, babanul nu reușește să danseze decât jumate de piesă. Se retrag la masă, el scoate o batistă, nu tocmai curată, și își șterge fruntea plină de transpirație. Își slăbește nodul la cravată. Amalia pare să caute cu privirea pe cineva... Bătrânul îi aduce o băutură cu o culoare ciudată, într-un pahar fișos. Tocmai atunci, în sala uriașă își face intrarea un adevărat du-lău. Coșmarul tuturor celor care sunt chemați la discuții pentru dezvoltare și planuri de extindere: gras, înalt, arogant, cu fața roșie de parcă ar fi mereu în pragul unui atac de cord. Toți se ridică și îi întind mâinile, femelele își aranjează coafura, dar el pare să nu-i observe și înaintea deciziei spre Amalia, care, cu paharul pe jumătate golit, nici nu-l remarcă pe moment. Îi pune hotărât mâna pe braț, o forțează să lase băutura pe masă și să-l urmeze. Întreaga sală scoate un murmur indignat, mai întâi o singură voce, care se sparge apoi în mai multe tonuri:

— Cine e curva, cine e paparuda, ce-i cu favoritismele astea pe față?

— Sigur e amanta cuiva, ba nu, flica, târfa nenorocită, și ai văzut ce urâtă e?

— Și Rihanna e mai frumoasă!

— Și cu belciugul ăla în nas, bleah!

— Lasă, dragă, i se potrivește, ce-ai vrea, ăștia sunt

înapoi! tu n-ai văzut în filme, sunt niște animale!

— Probabil a venit de curând, n-am văzut-o până acum, la ce departament e?

— Da, nici noi nu știm...

Amalia dispăre la brațul buldogului, iar ochii ei încă mai par să caute pe cineva.

Sau, poate, șuvoiul de maimuțe proaste și amețite a dus-o în piață. Poate că acum Amalia stă lângă o tarabă murdară, din ciment, pe care sunt înșirate portocale, mandarine și grefuri, iar, alături, jumătăți de dovleac curățate de semințe. E prinsă în șuvoi și nu se poate mișca, tot ce poate face e să aștepte și cărdul să se deplaseze de la sine. Nu se poate întinde nici măcar să ia o portocală și s-o desfacă. După vreun sfert de oră, înaintază un rând, ajungând în dreptul tarabei cu salată și ridichi. I se face poftă. Degeaba. La nici un metru de ea, niște țigănuși aprind o pocnitoare. Amalia și-ar acoperi urechile și s-ar ține de nas, dar mâinile îi sunt prinse în aglomerația șuvoiului. Încearcă totuși să ridice o mână și s-o ducă la urechi, dar e apostrofată de femeia de față:

— Ușurel, duduie, unde crezi că ești aici, la cafenea?

Pocnitoarea bubuie, Amalia se bucură că a surzit temporar și nu mai aude protestele stupide și agresive ale femeii din față. Mai avansează un rând, acum e la usturoi și mere. I-a intrat un fir de păr în ochi și ar vrea să îl îndepărteze cu mâna, dar nu are atâta energie pentru încă o dispută. În timp ce se apropie, mai încet ca melcul, de taraba cu conopidă, un individ scăpat din rând îi îmbrânțește pe toți și se repede în față. Are pe chip întipărit sentimentul învingătorului. Al omului care nu mai are nimic de pierdut.

— Huooooooooo, măgarule!, zbiară gloata. Stai la rând, țăraneee!!!

Rândurile au fost parțial devastate, iar Amalia profită pentru a-și îndepărta firul de păr intrat în ochi. Parcă e altă viață. Îi pare rău că răzmerița nu a avut loc pe când era la mere, la portocale sau la ridichi... nu poate șterpeli o conopidă uriașă

și, chiar dacă ar putea, oricum n-ar mânca-o crudă. Ea e în general foarte atentă cu dieta. Între timp, rebelul se pare că a fost prins. Amalia nu poate vedea în față, unde se întrezărește doar un șir nesfârșit de căciuli, dintre care multe de blană, dar aude vag propunerile revoltaților:

— Să-l snopim în bătaie!

— Să-l dezbrăcăm și să-l lăsăm aici!

— Să-l trimitem înapoi la coadă!

— Să-și piardă rându!

— Să-i dăm foc!!!, propune o voce arțăgoasă de femeie.

— Să-l jupuim și să turnăm sare de murături pe el, zice tot o femeie.

Amalia vede pe jos o mânășă, neagră, plină de noroi, care pare călduroasă. Se apleacă, o ridică. Își strecoară în ea mâna stângă. Parcă i-a revenit de tot auzul. Foarte bine, și așa era frig ca dracu', își zice.

Sau, biată copilă, urmând ceata animalică oarbă, o fi ajuns în vreun supermarket. Poate că stă acum în mijlocul raioanelor încărcate de te miri ce, orbită de lumina prea puternică, oripilată de vocile ascuțite de copii mofturoși care fac pe ultima sută de metri o campanie de persuasiune asupra părinților, miza fiind multe cutii de bomboane, îngreșoșată de mirosul de detergent și săpun antibacterial amestecat cu cel de cozonac fierbinte. Poate că s-a oprit în fața globurilor de brad, cu megareducere, la set, și își amintește vreun Crăciun din copilărie, cu mâinile aspre și păroase ale Babuinului mereu acolo, explorându-i cutele rochiței, cu madam Urechiuț beată crișă pe fotoliu, încă bunoacă dacă ar mai pune pe ea vreo 20 de kile și niște riduri, ar zice acum Corbu, bunoacă și cu o dâră de vomă pe rochia sexy, out of fashion, pe care o îmbracă la cererea Babuinului. Sau Crăciunul trecut în care ne-am tras-o în parc, morți de frig, aproape beți, nu prea departe de locul în care cocalarii patinau și se vindeau fițoșele-gogoșele și vin fiert. Însă, dacă Amalia ar fi într-un supermarket, cel mai mult și mai mult ar atrage-o raftul cu șampoane, perii de

păr, vopsea, sclipici, agrafe, geluri, măști, spume și alte asemenea. Acolo probabil ar petrece o mulțime de timp, până când grupurile gălăgioase din jur s-ar rări, până când luminile deranjante s-ar mai stinge, până când personalul s-ar pregăti de plecare și apoi chiar ar pleca, pălăvrăgind despre cine cu cine și ce și unde. Amalia ar rămâne acolo, ar înnopta lângă toate șampoanele și balsamurile și spumele și fixativele. Ar învăța să le citească etichetele pe întuneric.

Ar putea fi în toate locurile astea. Adică așa ar fi credibil. Dar cel mai probabil e moartă, poate dezmembrată, eviscerată, ca în filme, ca în serialele proaste, polițiste. Într-un tomberon, într-un sac mare de plastic din care poate îi iese un deget, cu o manichiură perfectă, recent făcută. Probabil că n-o s-o mai vedem niciodată, nici eu, nici Corbu, nici Tara. Nici măcar rămășițele ei. Acum rămâne să aflu ce înseamnă chestia asta, dacă îmi pasă, dar înainte de a mă gândi la Amalia trebuie neapărat să mă gândesc la Cală, să văd ce a fost locul acela pentru mine de fapt, pentru că el e mult mai sofisticat decât fetița asta dispărută de care m-am apropiat pentru un timp, fără să știu exact ce m-a mânat s-o fac, cu care am împărțit câte ceva, chiar dacă ea n-a înțeles nimic din apropierea noastră, cum era și firesc să nu înțeleagă, Amalia.

Și da, de văzut n-o s-o mai vedem niciodată, eu, Corbu sau Tara. Așa cred.

*

Tara propune să începem noi să o căutăm pe Amalia. Să mergem la liceu, să-i chestionăm prietenii...

— Tu chiar nu te simți câtuși de puțin vinovat?!, m-a întrebat la telefon tot într-o dimineață de decembrie, ceva mai aproape de Crăciun decât aia în care dispăruse puștoaica. Sincer, nu mă simțeam chiar vinovat, mă simțeam mai degrabă plictisit și obosit. Abia mă trezisem din somn. De când venise criza mea creativă, mă trezeam mort de oboseală, cu

singura dorință de a adormi la loc.

— Hai că în juma' de oră sunt la tine! Am vorbit și cu maică-sa, nu știe nimic. Au anunțat dispariția ei, dar știi cât de cretini și incompetenți sunt ăștia la Poliție... Îi doare-n cur. Trebuie să ne mobilizăm noi, să facem ceva... nu putem sta așa, cu mâinile-n sân. Știi doar că s-ar putea să fim noi vinovați, nu?

Tara a venit, într-adevăr, la mine, și s-a apucat să facă niște cafea. Mi-era silă până și să beau cafeaua. Știam că degeaba mă trezește, mă animă puțin, dacă n-am ce să fac în starea asta. Și alcoolul era tot degeaba. Pur și simplu, în spațiul alb din word cuvintele nu voiau să se lege. Pentru că îmi era lene. Mi se părea inutil totul.

— Dar Corbu ce a zis practic despre asta? A amenințat el că o omoară? Zi-mi tot, tot, îmi cere Tara, aducând din bucătărie două cești cu cafea aburindă, cu un miros care nu-mi spune nimic. Nostalgie după ceva? Nu. Nimic. Gol.

— N-a amenințat pe nimeni, știi că nu face d-astea. M-a întrebat doar dacă m-ar debloca în vreun fel moartea Amaliei...

— Păi și tu ce i-ai zis? Nu l-ai pus la punct, pana mea?! Să-i zici că e plecat pe câmpii?

— Nu, zic eu și mă întind după cafea.

— Cum nu?! Ești țicnit? Trebuia să-i zici să n-o omoare, pana mea...

— Da' tu crezi că m-am gândit că o omoară?... Știi cum e el, vorbește o grămadă de chestii fără sens...

— Dar asta era important!!! Cum pana mea să treci așa ușor cu vederea?! Și de ce măcar nu mi-ai zis și mie?

Nu-i răspund. Cafeaua e puțin cam slabă... Are mult zahăr. Nu-i înțeleg pe ăștia care pun zahărul direct în ibric. Ce să-i răspund? De ce să-i fi spus ei? Nu-i spuneam mai nimic din lucrurile care contau, pe care le discutam cu Corbu. Amalia nu era printre ele, dar nu-i spuneam prea multe nici despre lucrurile care nu prea contau.

— Bem asta și plecăm, ok?, întrebă pe tonul ăla pe jumătate blând, pe jumătate poruncitor, vag sexy, pe care îl folosește în grotă. La mine n-are pic de efect. Nimic din ce fac sau spun oamenii nu merită luat în serios.

Îmi plăcuseră mereu pescărușii și țipetele lor ascuțite. La mare am scris primul meu roman. Aveam 21 de ani și bani ioc. Dar, în schimb, muze leșinate din plin în jurul meu. Cât de ridicolă e ambiția asta feminină de a fi muza cuiva, nu contează a cui... Chiar și a unui artist ratat. Speră ca în felul ăsta să rămână nemuritoare, frumoase, dorite, măcar undeva, într-un tablou sau într-o carte, să învingă timpul. Asta pentru că nu înțeleg niciodată arta. Vor să fie redată așa cum sunt în realitate, țin la individualitatea lor, în vreme ce noi, artiștii, nu redăm niciodată ceea ce sunt femeile astea de fapt. Redăm un sentiment în legătură cu ele, ne redăm pe noi. Nu unicitatea lor, ci lucruri pe care le-am fi găsit la oricare alta. Le alegem pe ele fiindcă ne sunt la îndemână. Niciun artist nu creează având în minte, în prim-plan, o altă ființă. Dar ele n-au cum să știe asta, pentru că nu-s îndeajuns de perspicace. Așa e mai bine însă, fiindcă îți permiți un sejur creativ la mare sau aiurea.

Motivul pentru care pe atunci nu mai găseam niciun punct de sprijin și, mai ales, de întoarcere, pentru că de întoarcere aveam nevoie, nu de sprijin, întotdeauna mi-am fost suficient, era: nu exista nimic adevărat. Totul putea fi așa cum voiai tu să fie. Și adevărul ăsta, al inexistenței altui adevăr, mă înnebunea, mă făcea să urlu noaptea și să-mi zgârii pielea de pe mâini până ce se înroșea, apoi până începea să sângereze, până ajungea să mă usture, până cădeam într-un fel de leșin. O stare plăcută de inconștiență în care vedeam culori trecându-mi prin fața ochilor care nu mai erau acolo. Priveam orb, cu ochii scoși, scurși pe obraz, pe bărbie, culorile astea luând diferite forme de animale, de obiecte moarte. Rareori luau și înfățișare de oameni, cu fețe familiare poate, și atunci, dispe-

rat, mă smulgeam din leșin cu furie și începeam să urlu.

Oamenii deveniseră coșmarul meu. Dar, dacă aș fi știut ce aveam să simt azi, cât de plictisit și dezamăgit și sterp aveam să fiu, aș fi zis că anii ăia au fost o adevărată minunăție.

Simt de multe ori că de mine depinde totul. Că eu pot schimba oamenii din rărunchii celor mai intime fibre ale lor, că îi pot transforma în opusul a ceea ce sunt cu toții astăzi. Simt chestia asta așa cum simt căldura și frigul. Da, eu aș putea să schimb definitiv și complet toți oamenii care există. Aș putea să-i schimb și pe cei care au existat vreodată și acu' sunt morți. Îmi imaginez, cu ușurința cu care îmi amintesc, de pildă, chipul maică-mii, că aș putea transforma toți oamenii în ființele perfecte care au fost pentru mine cândva, atunci, la început. Și ăla e momentul exact în care încep să urlu și să mă lovesc repetat cu fruntea de tăblia metalică a patului.

Mă uram când mă simțeam atotputernic. Dar și mai mult mă uram atunci când mă apuca mila. Când încercam să-mi argumentez – în inconștientul cu care doream să comunic tot mai rar, dar pe care încă îl iubeam nespus – că nu e vina lor. Că nu ei au vrut să ajungă așa. Că singurul lor păcat este acela de a nu fi avut voință, minte, tărie, rațiune, frumusețe, inteligență, carismă, originalitate, înțelegere. Și cum ai putea învinui pe cineva pentru prostie? Nu e vina lor, îmi spuneam. Simțeam, din când în când, rămășițele astea de iubire, acum deghizate în milă. Dar mila asta nu era ca orice altă milă. Dacă o femeie ar fi simțit vreodată pentru mine mila pe care eu o simțeam atunci pentru toți oamenii care au trecut cândva pe acest pământ, aș fi fost cel mai iubit dintre zei. Îmi doream atunci să-mi smulg din suflet mila asta care mă murdărea, care mă transforma într-o ființă nu îndeajuns de puternică pe cât visam să fiu. Și când te gândești că pe atunci era atât de bine...

Nu, nimic din ce-a fost nu avea să se mai întoarcă.

„Atunci când pierdem ceva, pierdem pentru totdeauna“, spusese într-o zi Amalia, mult după ce scrisesem eu prima carte. Avea pretenții din astea de femfilosoafă, gagica mea de

liceu. Încercam de cele mai multe ori să nu ascult ce spune. Odată ce începi să iei în serios o femeie, să te iluzionezi că e mai mult decât o pizdă, două țâțe și un cur, că e ceva dincolo de ele, atunci ești pe cale să te duci dracului. O apuci pe un drum care dă într-o fundătură. Tot trecutul meu este acum atât de în ceață încât nici măcar nu mai știu dacă am făcut asta vreodată. E posibil. M-a întrebat cineva cu care am băut de curând dacă m-am născut misogin sau dacă am devenit așa cu timpul. Probabil că am devenit, nu cred să mă fi născut ceva anume. Îmi pare uneori ridicol și gândul că m-am născut cândva.

Nu avea să se mai întoarcă tot ce a fost. Amalia avea dreptate, dar, cu siguranță, gândul ăsta nu-i aparținuse. Poate îl auzise undeva și și-l notase conștiincioasă în agenda ei când cu capete de mort, când cu pentagrame, când cu scheleți, când roz cu sclipici, în funcție de idolii ei de moment de pe MTV. Poate îl furase de la Corbu, deși el nu prea avea accese de melancolie. Nu mai avea de mult. Singurele lui nostalgii se oglindeau pe pânzele absurde care ieșeau din mintea lui, culori pe care un ochi neobișnuit cu ființa artistului care le-a pictat le-ar fi luat drept mâzgăleli, nonsensuri. Pentru mine, ele însemnau foarte multe. Erau seri în care desenele lui erau totul. Coboram în pânză, treceam dincolo, cu mult dincolo și mult mai adânc de dărele lăsate de pensulele prietenului meu, și atunci puteam să mă privesc nealterat, să mă ating și să mă contemplan dincolo de orice măști și orice pervertire. Era lumea ce fusese a mea. Era locul pe care, dacă am fi reușit să-l descoperim la timp, poate că am fi putut supraviețui. Lumea aia avea chipul meu. Atunci știam cu exactitate tot ce pierdusem, făceam un inventar cinic și complet. Și începeam din nou să urlu.

Lumea pe care o picta Corbu se închisese și ea pentru mine, într-un final. Asta fusese dorința mea. Tot ceea ce era frumos și minunat și al meu pe lume trebuia să dispară, ca să îmi pot îndeplini rostul meu, ceea ce simțeam în clipa asta că

e singurul lucru ce a mai rămas de făcut. Excepțiile atât de fascinante, precum oamenii frumoși, adevărați, așa cum era Corbu, trebuiau să fie gonite și, dacă asta nu se putea, poate chiar distruse, pentru a pregăti marea anihilare. Țasta rămăsese singurul meu vis.

M-am aflat mai aproape cu un pas de el, de vis, în ziua în care am întâlnit-o pe Tara. Era minunată. O ființă care strângea în ea toată urâtenia celorlalți. Vedea bubele de pe fețele tuturor oamenilor din lume. Aveam nevoie de ea și, din clipa în care am întâlnit-o, mi-am propus să n-o pierd din ochi niciodată. Ea să fie trezirea și durerea și amintirea și fuga... dar asta e altă poveste.

Se înnoptează. Poate ar trebui să las un semn. Unul pe care să-l înțeleagă și proștii, oamenii.

Acum Amalia nu mai e, și o voce se încăpățânează să-mi repete în minte: „a omorât-o Corbu, a omorât-o pentru tine“, ca o cucuvea care se postează în fața ferestrei tale și se vaită zile întregi, și nu mai termină, deși tu știi foarte bine că n-are cine să-ți mai moară și, chiar dacă ai avea pe cineva care ar putea să-ți moară, nu ți-ar păsa câtuși de puțin.

În noaptea asta voi vizita casele tuturor prietenilor cărora le-am dăruit cărțile mele cu dedicație. Îi voi trezi din somn, mă voi năpusti în sufragerii, voi căuta cele cinci cărți și le voi distruge. Le voi sfâșia, le voi arde. Dacă se vor împotrivi, am să-iucid fără să clilesc. La lăsarea zorilor, voi pătrunde în biblioteci, voi amenința bibliotecarele cu un cuțit, voi găsi cărțile și le voi distruge. Voi sparge vitrinele librăriilor, voi îngrozi mamele care, ținându-și plozii de mână, așteaptă docile și resemnate să le cumpere rechizite școlare. Voi urla și voi dărâma rafturile. Voi găsi cărțile și le voi distruge.

Apoi nu va mai fi nimic.

Pentru că asta e singura cale, așa trebuie să fie.

Când pierdem un lucru, trebuie să fie pentru totdeauna.

Gunz/Ulf – Mangalia, seară, frig și pute puțin a scrumbii arse.

Dacă singurătatea e ceva ce te atrage doar fragmentar, dacă nu îți imaginezi întreaga ta viață trăită undeva cu totul și cu totul izolat de oameni, atunci ai o problemă care să te îngrijeze – niciodată, cu niciun preț, sub nicio formă, nu trebuie să devii prea deștept. Deși prevăzusem că ar putea apărea la un moment dat problema asta, am ignorat-o, m-am aruncat cu capul înainte și până la urmă s-a întâmplat. Am devenit prea deștept ca să mai pot suporta oameni în jurul meu.

Nici nu îți dai seama cât de aproape ești de primejdia asta. Trăim cu ideea că ființa noastră nu va cunoaște prea multe alterări de-a lungul timpului, că suntem ceva ce vom fi mereu, că vom schimba mai degrabă învelișurile și nu substanța, „mirosul și culoarea căcatului nu căcatul în sine“, cum ar zice Corbu. Ei bine, mare greșală. Într-o zi bei prea mult, a doua zi bei și mai mult, a treia ești la un pas de comă alcoolică, a patra la fel și tot așa. Într-o altă zi întâlnești o persoană, discuți ceva, pe urmă citești un pasaj dintr-o carte și bam! Se întâmplă. N-ai cum să prevezi când va fi momentul ăla, dar rezultatul e mereu același: te-ai trezit cea mai inteligentă formă de viață care a existat vreodată.

Odată ce s-a întâmplat, relația ta cu restul ființelor umane este iremediabil compromisă. Nu-i vei mai putea privi cu aceeași îngăduință ca până atunci. Îți vor părea ridicoli, scârboși, ignoranți. Iată tragedia. De acolo nu va mai fi cale de întoarcere, pentru că nu mai poți redeveni prost. Oricât ai încerca să te îndobitocеști pentru a te readapta, nu-ți va ieși cu adevărat. Vei fi, în cel mai bun caz, un prost fals, un prost prefăcut. Vor fi perioade în care vei fi, ce-i drept, mai puțin genial, dar diferența între tine și restul speciei va rămâne, chiar și așa, uriașă.

Ai grijă, deci. Gândește cât mai puțin posibil. Dacă îți vin prea multe întrebări în cap deodată, e semn rău de tot. Alungă-le. De acolo, de sub întrebările alea, începe prăpas-

CUPRINS

Prima Parte: Amalia	7
Partea a Doua: Maria Magdalena	149
Partea a Treia: Cala	277
Epilog	347
Noaptea în care am devenit Ulf	349
Jurnalul Amaliei	355

DESPRE ARTĂ, SCRIS ȘI OAMENI

Mă inspiră traiectoriile, mersul, deplasarea. Mă inspiră poveștile, din clipa în care nu sunt nimic altceva decât o idee vagă, până în momentul finalului, în care sunt complete, împlinite, și pleacă să se cuibărească într-o minte pregătită să le îmbrățișeze și poate chiar să trăiască pentru ele. Mă inspiră anotimpurile, și în special acele momente în care ele se îmbină, pentru că este vorba tot despre o schimbare, o transformare. Mă inspiră locurile pe care le-am vizitat în perioade diferite din viața mea. Mă inspiră muzica, dar nu ea în sine, ci tot ceea ce simțim noi când o ascultăm; unele dintre cele mai frumoase momente mi se par cele în care realizezi, ascultând același fragment muzical, cât de diferit ești față de ultima dată când l-ai ascultat. Mă inspiră nu cărțile în sine, ci tot acel haos de idei care ți se naște în timp ce înțelegi și simți o carte. Și, firește, mă inspiră oamenii și tot ce au ei neexplicit, neclar, difuz, vag, neînțeles, neacceptat, necunoscut, nemaiîntâlnit, complicat, divers, ciudat, ascuns, nebunesc, rușinos, intens.

Mă inspiră tot ce am fost. Mă inspiră tot ce simt față de ceea ce am fost. Mă inspiră ceea ce intuiesc că voi fi mâine, sau peste un an, sau peste zece, și toate acele posibilități minunate, libertatea de a-ți imagina scenarii oricât de contradictorii cu puțință. Mă inspiră teama de a pierde sentimente din trecut, care se concretizează în final într-o disperare de a recupera tot, și apoi, inevitabil, în scris. Mă inspiră ființele care-mi seamănă și ființele care-mi sunt cum nu se poate mai diferite. Mă

inspiră enorm libertatea, și întotdeauna o asociez cu mintea umană, pentru că mi se pare că doar acolo se poate manifesta în toată splendoarea ei, fără niciun fel de restricții.

Artistul adevărat este, din punctul meu de vedere, numai cel sincer cu el însuși, care nu aleargă după creație pentru renume, pentru prestigiu, pentru fani, ci pentru că actul de a crea îl ajută să trăiască mai autentic, mai adevărat, mai liber. Ceea ce spunea Cioran – “scriu ca să nu mă sinucid” – cred că este ceea ce desparte artistul autentic de imitațiile lui uneori ridicole.

*

Îmi plac oamenii intenși, complicați, săriți de pe fix, teribiliști, îndrăzneți, narcisiști, oamenii care simt nevoia să creeze, oamenii care urăsc să copieze, să se lase conduși, oamenii care nu au nevoie să se ascundă după diferite măști, cei care sunt disperați să înțeleagă, să știe, să se cunoască, să găsească răspunsuri. Oamenii care iubesc tot ce văd, oamenii bipolari, oamenii care atunci când suferă vor să anihileze lumea, oamenii care visează, care vor să schimbe tot ce e greșit, oamenii inocenți, naivi, oamenii cinici, oamenii care știu să râdă, cei care iubesc originalul, ceea ce iese din tipare. Oamenii care nu cred în moralitate, în cătușe metaforice, în castrarea personalității. Oamenii care se exprimă, oamenii care au personalitate, oamenii pentru care te trezești dimineața și te bucuri să știi că există pe aceeași planetă cu tine și poți să-i scoți la o bere. Îi iubesc pe cei care te fac să crezi din nou în ideea de OM, deși tu ești un mizantrop extrem.

Ce urăsc la oameni? Prostia, în primul rând, pentru că este sursa tuturor defectelor ireparabile. Prostia, superficialitatea, ipocrizia, tupeul nejustificat, aroganța imbecilă folosită ca mijloc de apărare, pasiunea pentru sclavie, instinctul de turmă, frustrările cu care lovesc în cei care le sunt superiori, ignoranța, teama de a înțelege lucrurile în adâncimea

lor, prejudecățile, frica de ceea ce nu cunosc și nici nu vor să cunoască.

*

Nu cred că arta ar trebui să înfrumusețeze. Artă – inclusiv cărțile, sau cu atât mai mult cărțile – ar trebui să miște, să revolte, să pună pe gânduri, să distrugă confortul, obișnuința și prejudecățile. Altfel, e o pierdere de timp.

Nu mă atrage prea mult analiza gândurilor confortabile, luminoase, frumoase, ci a celor ascunse, dureroase, de care ne temem și pe care vrem să le ținem cât mai bine zăvorâte. Cred că ființa umană este interesantă tocmai datorită acestui amestec de luminos și întunecat, de angelic și demonic, de frumusețe și urâțenie. Nu este treaba artei să separe apele, să moralizeze – arta care face lucrul ăsta nu mă interesează deloc.

Turma nu iubește experimentul, avangarda; ea se simte confortabil atunci când i se prezintă de câteva sute de ori aceeași operă de artă, pentru că așa, prin repetiție, are sentimentul că începe să priceapă puțin din ea.

Oamenii care uită să se oprească măcar pentru o clipă din alergat după himere și să se gândească la ceea ce sunt cu adevărat, dincolo de ipostazele lor superficiale de azi, de mâine, dincolo de joburile care le mănâncă 90% din timp și dincolo de concediile aglomerate și stupide, de turmă, care le mănâncă 90% din venituri, de weekend-urile în care se “distrează” la comandă, oameni care se uită la tine ca la un nebun când le sugerezi să citească o carte, cei pentru care Dan Puric este cel mai mare filosof român care a existat vreodată, pentru că la atât se reduce pentru ei spiritualul – la replici facile, mestecate și regurgitate, cu scopul de a le înlesni lor asimilarea, la oameni care pur și simplu și-au pierdut orice mică umbră de personalitate originală, aceste tipologii de indivizi nu au cum să dea, atunci când se adună la un loc, decât o mulțime de indivizi bolnavă, suferindă, fără repere. Ce este cel mai grav –

indivizii nu conștientizează cătuși de puțin că este ceva în ne-regulă cu ei și cu lumea în care trăiesc. Mereu va fi mai simplu să dea vina pe altceva: pe guvern, pe maidanezi, pe profesorii care nu le educă copiii, pe violența din artă, pe statuia zoofilă a lui Traian cu lupoaica. De fapt, problema societății este problema individului. De acolo începe degradarea. Cum nu cred că individul va dobândi conștiința eșecului prea curând, eșecul pe plan spiritual, metafizic, societatea actuală nu are nicio șansă de a redeveni altceva, de a funcționa așa cum trebuie.

Practic nu am decis că vreau să fiu scriitoarea, mai întâi am scris. A fi scriitor e acel gen de profesie care nu se întâmplă dintr-odată, de fapt, care se întâmplă atunci când te aștepti mai puțin. Nu am idee care a fost momentul în care lumea a început să se refere la mine ca la o scriitoare. Evident, odată ce conștientizezi că îți place la nebunie ceea ce faci și că asta e ceea ce vrei să faci și în continuare, începi să acorzi atenție și felului în care o faci, încerci să devii tot mai bun în activitatea ta – aici începe să se asemene scrisul cu altă profesie.

Scrisul trebuie neapărat să-ți umple un gol; dacă nu simți că acel gol există, poate scrisul nu este activitatea căreia să te dedici.

Ca să fi scriitor ai nevoie de obsesii, și de o enormă plăcere de a le înfățișa și celorlalți, de a le întoarce pe toate părțile, de a le răscoli, analiza, reinterpretă, mângâia, înțelege, accepta.

Este esențial să îți placă să petreci mult timp doar cu tine. Un om pe care-l plictisește singurătatea nu cred că poate fi un scriitor autentic.

Personajele autentice, care vor mișca minți și vor sfâșia inimi, nu se nasc pe hârtie. Personajele care rămân în mintea cititorului mult timp după ce a terminat cartea sunt cele care au petrecut o bună bucată de vreme închise în mintea autorului, torturându-l, provocându-i coșmaruri noaptea și manii iritante ziua.

Cărțile trebuie să fie pentru autor un autoportret complet,

un album foto în care să se regăsească în toate ipostazele prin care a trecut.

Mi se pare firesc ca viața unui scriitor să aibă perioade de excese – o operă adevărată nu se poate naște din moderație, în general.

E nevoie de cărți mult mai violente și mai întunecate decât cele de până acum. Le voi scrie cu plăcere.

Autorul de literatură ar trebui să aibă un singur lucru în vedere atunci când se așază la laptop/la mașina de scris/în fața foii albe, cu un pix în mână: să fie sincer. Să fie el cel care scrie acele rânduri. Să nu scrie din ce a învățat, din ce a auzit la alții, sau din ce și-a dorit el să fie, dar nu i-a ieșit – pur și simplu, să încerce să fie cât mai mult el însuși. Abia așa acest timp dedicat scrisului este câștigat, nu pierdut. Un scriitor știe că a scris o carte bună, în măsura în care simte că a reușit să pună mult din el însuși în paginile ei. Și, dacă presupunem că orice ființă umană are ceva al ei și numai al ei, dacă descoperi exact acea parte din tine pe care n-o mai are nimeni, ai toate șansele să crezi artă originală și personală. Așa cred eu.

(CRISTINA NEMEROVSKI, „CE FACEM
CU ROMÂNIA? CITITORII ÎN DIALOG CU
CRISTINA NEMEROVSKI”)

„Poate că cea mai subtilă și mai captivantă parte a romanului este formată din considerațiile sociale, filosofice și estetice, dovadă a maturității unui scriitor care poate evolua și pe portativ abstract. Surprinzător este filonul trăirist, primordial manifestat prin dezavuarea milei pentru umanitate, un sentiment care 'murdărește' și retează voința de putere. Este mult nietzscheanism în aceste pagini, împins până la un cinism salvadoralinian. Intenția predominantă este orișicât una tempestuoasă. De aceea și personajele sunt plasate la extreme, după clasică rețetă romantică. Deși ele ar trebui să fie bizare și gotice, la un *close reading* răsar, surprinzător, fisticții și pitorești.“ (**Felix Nicolau**)

*

„*Pervertirea*, al doilea roman al Cristinei Nemerovschi, calcă iarăși peste clișeele burghez-proletar-ciocoiste din divertismentul de un entuziasm greșos al televiziunilor, zgârie *Glantz*-ul revistelor pentru femei, plonjând dezinhibat într-o lume ascunsă ochilor ipocriților pudibonzi ce se prefac a nu ști că trăiesc într-o Românie intens stratificată. Concentrându-se, nu fără o doză zdravănă de sadism, asupra existențelor subterane duse de câțiva dintre tinerii zilele noastre, cartea radiografiază nemilos trivialitatea mizeră a unei societăți ce seamănă mai mult cu inversul celei mai bune dintre lumile posibile. Un portret îngroșat la maximum, în liniile caricatural-suprerealiste care îi sunt deja o marcă tinerei romaniere.

Cristina Nemerovschi scrie în acvaforte despre plictiseală, depresie, lene și dezgust, despre alcool, droguri, viață la limită. Nenumărate partide de sex – cu minore, cu majore, cu tinere, cu pensionare, cu urâte și cu frumoase – traversează povestea spusă la mai multe voci. Personajele ei trăiesc, la modul aproape zoologic, o viață pe dos, așa încât pare într-adevăr că 'trăsătura esențială a umanității este eșecul'.

Cu scriitura ei dură și sensibilă, sarcastică și tandră totodată, servind o anti-estetică personală, Cristina Nemerovschi se dovedește rebelă literaturii române de azi.” (**Radu Voinescu**)

*

„*Pervertirea* te ghidează în tainele perversiunii: ai parte de o gamă largă de experiențe hardcore, însă miza e în altă parte – transferul de personalitate și criza artistului.

Avem de-a face cu un roman care te dă cu capul de toți pereții, îți violează corpul, mintea, limbajul, obișnuințele. Vom avea (cel puțin) două chei de lectură: din perspectiva Nemuritorilor, avem de-a face cu o criză

de creație depășită prin crimă (titlul semnificând atunci pervertirea celor câteva personaje care se contaminatează) și din perspectiva păduchiuților, cu o criză existențială puternică, însoțită de criza de creație, ce răstoarnă normalul, firescul, cunoscutul, banalul (titlul fiind astfel pervertirea realității/aparențelor/limbajului/moralității). Creația rămâne un epicentru, indiferent de cheia de lectură.“ (**Adriana Bărbat**)

*

„Cristina Nemerovschi confirmă prin *Pervertirea* că valoarea scriiturii sale nu a fost o sublimare artistică de moment și că este capabilă de a-și susține proza densă și furioasă cu noi scenarii. Abilitatea supremă a autoarei se vede în pasajele de introspecție și, mai ales, în construcția și mecanica relațiilor dintre personaje, acțiunile acestora nefiind întotdeauna în ton cu sentimentele. Bănuim o afecțiune profundă, oarecum homoerotică, între Ulf și Corbu, perturbată de intruziunea femeilor, cu care cei doi se implică în aventuri amoroase. Toate aceste curente subterane sunt magistral controlate de pixul (sau tastatura) autoarei.

La fel de subteran curg curențele literare, jocul cu formele și intențiile literare ale Cristinei Nemerovschi. Avem un roman de un realism crunt, actual, prins în evenimentele unei Românie recente (cu paginile despre episoadele din iarna trecută, din Piața Revoluției), avem un thriller întunecat cu accente splatterpunk (în descrierea trecutului Calei), avem un mystery noir (dispariția Amaliei și investigațiile ulterioare), avem un roman pornografic (scenele din Grotă) și un roman fantastic (aparițiile lui Moș Bărbuță fiind, pentru mine, cele mai frumoase din carte). Autoarea construiește un roman amplu, multidimensional, depășind acea furie nihilistă a protagoniștilor romanului de debut, atacând tema artistului în România de astăzi.

Căutarea Amaliei este doar un pretext, poate de aceea rezolvarea crimei rămâne scăldată într-o ambiguitate benefică romanului, și ne învață că întotdeauna adevăratele căutări sunt mascate în spatele unora mundane, iar cei ce caută prin artă nu găsesc salvarea. Pentru că arta nu salvează, arta pervertește.“ (**A. R. Deleanu**)

*

„*Pervertirea* este o simfonie întunecată despre amăgirile singurătății. Natura diabolică devine un fel de-a fi atunci când finalitățile sau normalitatea sunt bruscate neașteptat. Așa cum e chiar destinul. Sau moartea.“ (**Marius Miheț**)

*

„Mărturisesc că am început să citesc cu emoții manuscrisul celui de-al doilea roman al Cristinei Nemerovschi. Îmi plăcuse foarte mult *Singe satanic*, despre care am vorbit cu entuziasm nereținut la lansarea de la Iași, așa că îmi era teamă ca al doilea roman să nu mă dezamăgească. Mă gândeam că poate autoarea, sedusă de succesul primului roman, va fi fost tentată să-i reia rețeta. Mă mai gândeam că, după un roman atât de reușit, e foarte greu oricărui autor să mențină ștacheta. Din fericire, după primele treizeci de pagini temerile mele s-au făcut praf și pulbere.

Deși explorează tot mediul tinerilor 'furioși' de astăzi, povestea e cu totul altfel – avem și o tramă cumva polițistă, ba chiar și o călătorie prin tunelul timpului în urmă cu vreo jumătate de secol, pentru a reveni pînă la mișcările de protest din ianuarie curent! – și cu totul altfel construită. Deși arta compoziției rămîne una barocă, arborele mării povești și micilor povești ce-i cresc pe ramuri, este cumva mai stilizat, ramurile sînt mai puține și fructele mai rare. Ansamblul devine însă mai limpede fără a pierde din complexitatea întâmplărilor.

Pînă la urmă, deși comparația e aproape imposibil de făcut, s-ar putea ca *Pervertirea* să bată *Singe satanic*. Dar la limită!“ (**Liviu Antonesei**)

*

„Cu *Pervertirea*, autoarea nu pare a se fi cumințit deloc, ba chiar dimpotrivă. Prozatoarea ne aruncă însă într-o situație-limită în care personajele, extreme și ele,ucid pentru a perpetua arta. Întrebarea cu care rămâi după: am merge pînă la crimă în numele artei autentice? Un suflu de o imoralitate adîncă animă artiștii din *Pervertirea*, care par a-și fi inventat un sistem propriu de valori, în răspăr cu cel agreat de societate. Un artist genial ar trebui judecat după aceleași norme banale după care îi vezi pe ceilalți? Cât se poate ierta creatorului?“ (**Alexandru Petria**)

*

„Trei lumi inventează Cristina Nemerovschi, ca pretext pentru una singură. Dar fiecare separată și amară, în ciuda interacțiunii continue, în ciuda complicațiilor, în ciuda relațiilor dintre ei. Singurătatea, ca prilej de autoanaliză, pare o alegere bună, sfășietoare pentru contextul general, presărat cu sacrificii (de sine și nu numai), cu sordid (dar nu gratuit), cu sado-maso (și să nu ne oprim aici), cu punerea artei deasupra individului (pînă la urmă, așa ar trebui să fie).

Fiecare dintre cei trei vorbește despre el însuși și despre cei din jurul lui, dar prăpastia se cascadează din ce în ce mai înfricoșătoare în confortul ei ciudat, și nimeni nu mai cunoaște pe nimeni până la urmă. Singurătățile ascund demoni, demonii sexului, ai creației, ai obsesiei. Singurătățile nu se vindecă deloc între ele. Există și un loc conspirativ, numit Cala, unde singurătățile acestea se reunesc, boante, ca într-un fel de 'my happy place', doar că pe invers.

Pudicii sau falșii pudici ar trebui să fie primii care să pună mâna pe cartea Cristinei Nemerovschi. Pentru că paginile ei vorbesc despre o imoralitate profundă a lumii în care ne desfășurăm existența, dar care, până la urmă, așa greoi, cu droguri, sex și artă bolnavă, înseamnă tot viață.“ **(Oana Dușmănescu)**

*

„Cristina Nemerovschi (de)construiește un univers al nihilismului, dar propune, în tonul unui nou tip de contract social, prin personajul lui Ulf, o nouă ierarhizare a omenirii: în Păduchiuiți și Nemuritori. În fond, cartea Cristinei Nemerovschi este, dacă vreți, un mic tratat – filosofic – despre (conștiința) artă, despre prietenie, despre iubire, despre sex, despre muzică, despre seducție, despre instinctele primare, amenințătoare.

Pervertirea este cartea care vorbește cel mai coerent despre etapele schimbării la față a României ultimelor două decenii, cu atât mai mult cu cât prin pervertire înțelegem: corupție, seducție, eliberare a fantasiei, dezinhibare, ademenire etc. Cred cu toată convingerea că romanul Cristinei Nemerovschi vorbește la fel de clar și despre ademenirile, seducțiile și măștile literaturii române a ultimelor decenii.

Pervertirea este romanul care alungă, ca pe niște muște bețive, măștile și inhibițiile scriitorului. Este romanul care s-ar putea să placă nu doar misoginilor, bisexualilor, rockerilor, ci și adevăraților artiști rătăciți în căutarea unui canon, a unei chei de succes.“ **(Paul Gorban)**

www.hergbenet.ro

Herg Benet Publishers

Bun de tipar: august 2014. Apărut: 2014.
Editura Herg Benet, Str. Dr. Burghilea 22,
sector 2, București, România.
E-mail: editor@hergbenet.ro

HERG BENET
PUBLISHERS

Amalia, o adolescentă deloc banală, dispare într-o dimineață de decembrie. În căutarea ei pornesc tocmai principalii suspecți: Ulf - un scriitor mizantrop, Corbu - un pictor fascinat de lolite, dar și de septuagenare, Tara - o prostituată expertă în sex extrem. Protestele sociale din ianuarie 2012 constituie, în premieră în literatura română, o parte din fundal. Căutarea Amaliei reprezintă pentru cei trei o introspecție dură, o caustică analiză a umanității degradate. Alte figuri pitorești apar treptat în rolul de suspecți: o Dominatoare, o liceană cu tendințe de nimfomanie, un moș însoțit de o ceată de pelicani. Suntem atrași într-un București underground, cu cluburi dedicate sado-masochismului și memorabila Cală, amintind de *Călăuza* lui Tarkovski.

În *Pervertirea*, doar arta pare să scape de atingerea nihilismului. Pentru ea, se poate ajunge însă și la crimă?

“Cu scriitura ei dură și sensibilă, sarcastică și tandră totodată, servind o anti-estetică personală, Cristina Nemerovschi se dovedește rebelă literaturii române de azi.”

(Radu Voinescu)

“S-ar putea ca *Pervertirea* să bată *Singe satanic*. Dar la limită!”

(Liviu Antonesei)

“*Pervertirea* este cartea care vorbește cel mai coerent despre etapele schimbării la față a României ultimelor două decenii.”

(Paul Gorban)

“*Pervertirea* este o simfonie întunecată despre amăgirile singurătății.”

(Marius Miheț)

“Avem de-a face cu un roman care te dă cu capul de toți pereții.”

(Adriana Bărbat)

“Dacă romanciera va persista în astfel de analize ale mentalităților, va ajunge un psiholog mai televizat decât însăși Aurora Liiceanu.”

(Felix Nicolau)

WWW.HERGBENET.RO

ISBN 978-606-8530-45-1

9 786068 530451 >